

Слово про Слово

ВСЕУКРАЇНСЬКА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА WWW.SLOVOPROSLOVO.INFO

Духовно-просвітницьке видання

Грудень 2020 № 2 (78)



Подорож у Різдво

Бруд, сміття, завалені якимось мотлохом подвір'я. Майже всі стіни будинків, що виходять на дорогу, розмальовані кольоровими графіті. Уривки плакатів, які приклеїли на стіни чи то вчора, чи то десять років тому. Сильна спека. У тіні тунелів, які ведуть кудись у темряву підземель неквапливо рухаються якісь тіні. Бо на сонці – просто нестерпно. Таке моє перше враження від... Віфлему... Зовсім ніякої романтики, жодної загадковості. Це якось неправильно. Не таким ми звикли уявляти місце народження Ісуса Христа...

Автобус їде швидше. Якось мимоволі чую голос гіда: будьте уважні на вулиці, далеко не ходіть, бо це небезпечно! Небезпечно... якось це все сильно дисонує з затишною стаєнкою, яскравими зорями на чистому небі, яселками повними свіжого запашного сіна та немовлятком, загорнутим у чистеньку пелюшку... Щось тут не сходиться.

Серед роя цих думок раз-по-раз знову і знову в голові лунає слово: «небезпечно».

Автобус зупинився на величезній площі. Отут вже було людяно. Сотні туристів, наче

бджоли біля вулика, снували у всі боки, і так само діловито гуділи всіма відомими мовами світу. Серед них різними гучними голосами виділялися араби – місцеві торговці всім чим завгодно. Автобуси під'їжджали та від'їжджали. Кожен був зайнятий своєю справою.

Я заплющив очі. Картинка зникла. Залишилися тільки звуки. Те саме бджолине гудіння. Те саме... але не те саме... Я уважно прислухався і, в той самий час, дав волю уяві. Це ж таки так, я стою тут, на тому самому місці на Святій Землі, де понад дві

тисячі років тому стояв Йосип. Він тримає у руках повіддя віслюка (ось, як на те, якраз почулося іржання якоїсь тяглової худоби! Я аж здригнувся...). На віслюкові сидить жінка, загорнута у покривало. Бідна... як же це непросто сидіти в сідлі вагітній жінці! Але йти ще важче. Чоловік зупинився на площі. Чи то не та сама площа, де я стою зараз? Сама ця думка мене надзвичайно бентежить. Містечко невелике, тут всі готелі знаходяться (чи то знаходились?) біля центральної площі. Йосип полегшено зітхає: «Ще трохи, люба! Потерпи. Зараз знайду кімнату.» Гамір навколо посилюється. Я прислуховуюся ще пильніше.

Але чого б це? Чого так гамірно в маленькому провінційному містечку? А, точно – це ж перепис населення! Всі хто тут народилися – повинні з'явитися та записатися в податковій. Бо окупанти хочуть знати – чи не замало податків вони збирають. Окупанти. Десь у підсвідомості знову промайнуло слово. Небезпека. «Тут небезпечно», - згадалися слова гіда. Якось я одразу і не зауважив – он там, в куті площі розмістився римський патруль. Солдати роздратовані. Їм спекотно. Ці жартувати не будуть. Тут життя нічого не варте.

Поки я розглядаю новітню зброю на офіцері римського спецназу – десь з поля зору зник Йосип з дівчиною на віслюкові. Як я міг їх загубити? Але хіба це дивно? Вся площа – мов живий організм – гуде та рухається. Та де ж він...

Знайшов. Дівчина, щоправда, вже сидить на мішку. Віслюк стоїть та крутить головою – відпочиває, наче. Ось він, Йосип. Розмовляє з якимсь літнім євреєм. Жестикулює, щось доказує. Наче сердиться, чи що... Тепер показав рукою на дівчину. Мені не чути слів, бо вони надто далеко. Лишень можу здогадуватися – кімнату він не знайшов. Жорстокий світ. Немає місць. Все заздалегідь заброньовано. Туристичний бум, високий сезон у Віфлемеї, що вдієш.

Що вони робитимуть? Скоро вечір. На площі залишатися не можна – комендантська година! Ті хлопці в куті площі жартувати не будуть. Знову це слово. Небезпека! Ну що за місто таке – хоч в якому тисячолітті не заскоч – весь час небезпечно...

–Ти що, заснув? – чую голос здалеку і хтось смикає мене за рукав. «Тільки б не римляни!» – встиг подумати й розплющив очі. Юля, моя дружина, дивиться на мене з посмішкою та питанням в очах. «Ти чого тут зупинився, сфотографуй мене на фоні цієї брами!». І ми йдемо. Перед нами монументальна споруда – чи то палац, чи фортеця.

Продовження на сторінці 2



Надзвичайний Цар: чому Різдво – це революція

Ассирія швидко набирала силу, стаючи світовою наддержавою. Однак її зростаюча міць не була наслідком майстерної політики чи військової переваги, ні економічного потенціалу. Це Бог прославив Ассирію, щоб зробити суд над Своїм нерозкаяним народом. Рецин, цар сирійський і Факей, цар ізраїльський побажали укласти договір з іудейським царем Ахазом в надії, що союз їх націй зможе зупинити ассирійські війська. Ахаз відмовився, і тому Факей і Рецин пішли проти нього.

Проте, в розпал цих політичних інтриг не змінилася Божа вірність до Ним вибраного народу, Його заповітним обіцянкам і Його планам спокути. Але відкритися вона повинна була неймовірним чином.

Бо Дитя народилося нам - Син даний нам і влада на раменах Його, і наречуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру (Іс. 9: 6).

Ця Божа обіцянка безпосередньо стосувалося кризи, яку переживали Ахаз і вся Юдея під час наступу Ассирійців. Однак остаточне виконання пророцтва Ісаї мало настати сімсот років по тому.

Продовження на сторінці 3



6 різдвяних фільмів про добро для сімейного перегляду

Зовсім скоро Різдво. Ми зробили для вас добірку з восьми християнських різдвяних фільмів. Це художні картини, наповнені добротою, надією і теплом. Одні зняті за книгами і розповідями, інші засновані на реальних подіях. Приємного перегляду.

Щасливого Різдва, 2005 р.

Європейська драма, заснована на реальних подіях часів Першої світової війни. Пам'ятний випадок увійшов в історію під назвою «Різдвяне перемир'я». Завдяки творцям фільму, який отримав номінацію на премію «Оскар», у нас є можливість подивитися, як громадяни кількох воюючих держав зібралися на нейтральній території, щоб побажати один одному «Щасливого Різдва». У центрі уваги - шестеро героїв: лейтенант Королівських шотландських фузилерів Гордон, син французького генерала Одбер, єврейський офіцер німецької армії Хорстмайєре, шотландський священник Палмер і німецький тенор Ніколаус Шпрінке з датської співачкою Анною Серенсен. Всі вони дивним чином з'являються на передовій в ніч перед Різдвом. Під час невеликого затишшя шотландці починають співати святкові пісні під волинку.

Продовження на стрінці 2

Подорож у Різдво



Початок на сторінці 1

Виявляється – церква. Храм Різдва Христового. А ззовні й не схоже... Минаємо подвір'я та заходимо всередину. Тут уже схоже. Всередині напівтемно. Старовинні стіни. Десь у височині у сутінках ховаються перекриття старовинного даху. І іграшки! Десятки, ні, сотні, ялинкових іграшок! Вони тут усюди – звисають з вікон, підсвічників, стін та стелі. Кульки всіх кольорів райдуги вкриті товстим шаром пилу – наче вони й справді тут від найпершого Різдва висять. Це цікаво. Питаю. Це ж храм Різдва – от він і прикрашений ялинковими прикрасами. Не одразу розумію зв'язок між ялинковими іграшками та Різдвом... Та нехай. Не важливо. Я чекаю головного, заради чого я взагалі в цьому місті. Ось, нарешті...

Кілька крутих сходинок донизу. Голову доводиться опустити аби не вдаритись об стелю. І я на місці. Напівкругла печера метрів вісім завдовжки і метри чотири завширшки. Тут майже темно. Лише свічки мерехтливим світлом позначають обриси предметів. Це вона. Це тут. Місце народження Божого Сина, Месії, Спасителя Світу. В цій темній печері...

Чи то протяг ворухнув непевне світло свічки... чи то мені здалося – але там, у куті, хтось явно був!

Йосипе, та коли ж ти встиг сюди дістатися? Він мене не чує. Він схилився над

чимось (чи кимось?) – звідси не розгледіти. Чути тільки важке дихання. А тепер... хтось заплакав. Чую гіркі дівочі схлипування. Тепер заспокоєний голос Йосипа щось бурмоче. Якось невпевнено. Тепер ще голосніші ридання. Я розумію. Народжувати тут – це суцільний жах. Шкода дівчину... НЕБЕЗПЕКА. Ось що літає в повітрі. (Та що ж це за місто таке?!). Тепер стогін, який переростає на відчайдушний крик. Відвертаюся. Не можу на це дивитись. Я двічі був присутній на пологах - при народженні сина, а потім донечки. В окремій палаті, з безліччю приладів. Донечка народилась у Сполучених Штатах. Четверо людей. Ось скільки приймало пологи. Медикаменти, прилади, лікарі у білих халатах (аж четверо!), якісь дроти та монітори – все щоб народилась на світ моя доня. А там, у темному куті при світлі свічки плаче дівчина, яка має народити Спасителя Світу! Тепер плачу і я... Це неправильно. Тут все неправильно. У цьому жорстокому неправильному світі!

Хтось штовхається у спину. Сильно так, боляче. Треба проходити, бо позаду ще багато охочих подивитися. «Прощавай дівчино. Не плач! Щось мені підказує, що це ще не найгірші сльози в твоєму житті!» Та марно, вона знову мене не чує.

Виходжу з печери. Пастухи? Ось же вони в своєму бідному вбранні стоять, наче шукають де тут новонароджений Месія, сповіще-

ний ангелом!

А ні, здалося. То туристи з Європи. Тепер у них так модно вдягатися.

Виходимо знову на площу. Час ще є, але залишатись тут не хочеться. Беру дружину за руку і йдемо туди, куди гід наказував не ходити – у темні вузькі вулички арабського Вифлеєму.

Одноповерхові квадратні будинки. Брудні та бідні. Тут зустрічні араби вже не посміхаються. Тут вам не площа. І зовсім немає дітей. Це дивно. Наче, в арабських містечках завжди повнісінько дівтори – бігають, просять копійчину, все мріють щось стягнути з кишені. А тут – жодного. Далі дорога стає нерівною. Вже не асфальт, а вимощене каміння. Це теж незвично. Зупиняємось. Треба подумати чи варто туди далі йти.

Хто це там? Якась жінка. Вона біжить стрімголов та притискає щось до грудей. Не звертаючи на нас уваги вона пробігає повз. Немовля. Ось що вона так відчайдушно притискає. Повертає за ріг і зникає. Десь далеко чути жіночий крик. Такий, що мурахи пробігають по шкірі. І ще один. І ще, вже ближче. Це з будинку праворуч? Та ні, з того що ліворуч теж! Відчиняються двері. Кремезний чоловік у дверях тримає в руках ножа. Його лице закривавлене, руки теж. Отепер справді страшно. Кажали ж як людині – не ходи далеко, НЕБЕЗПЕЧНО! Тепер видно, що на чоловікові форма. Не така, як у римського офіцера на площі. Простіша, шкіряна, але форма. Так ось чому немає дітей на вулицях... Їх вбивають за чийось наказом. Ірода, здається. Бігті, бігті звідси, якнайшвидше!

Знову розплющую очі. «Купіть сумку з зображенням Вифлеєму! Будь ласка! Всього один долар!» - хлопчина араб наче виріз з під землі. Полегшено зітхаю. Пронесло... то лиш привиділося... Сумку купую. Потім ще багато років валятиметься на антресолі.

Рік 2020. Заплющую очі. Це вже така традиція у мене. Вифлеєм залишився далеко позаду, більш як за 10 років. Зараз інші сюжети на сцені. Всесвітня пандемія. Друг дитинства втратив роботу. Завжди був для мене прикладом стабільності. Роками працював на одному місці. А тепер втратив. Ковід. Інший друг повернувся з того світу. Буквально. Лікарі сказали дружині – до ранку вже не доживе. А він дожив. Наперекір всім. Вже місяці три відновлюється, спить ще з киснем, щоправда, але ж живий. Сам я намагаюся теж з дому не виходити. Після півтора року важкої хімієтерапії – я в зоні ризику. Як те слово називається... Згадав... Знову воно... Небезпека... На кожному

кроці – в автобусі, в супермаркеті, в аптеці – скрізь вона у вигляді малюсінких створінь з короною, яким нічого не коштує тебе вбити. Як вони цього літа вбили мою маму. Нічого в цьому Світі не змінюється. Що зараз, що дві тисячі років тому...

Зате і Бог не змінюється. Не знаю чому Він допустив тій дівчині плакати там, в темній печері. Знаю лише, що той вечір став переламним моментом всієї світової історії. Початком літочислення. І в фізичному і в духовному світі. Моментом сповнення древніх пророцтв та надією всіх прийдешніх поколінь. В атмосфері невпевненості в завтрашньому дні, страху та небезпеки Бог явив найбільшу НАДІЮ Всесвіту. Божественний парадокс. Час, коли ти вже нічого сам не можеш, коли від тебе вже нічого не залежить – то час, коли Всемогутній Бог дає найбільшу НАДІЮ в твоєму житті. І ти вже не скажеш ніколи, що це зробив ти. Божа міцна Рука буде очевидна і незаперечна для всіх. Щоб всю славу ти віддав лиш Йому.

Як Ти це робиш, Боже? Як Ти так вмієш темряву перетворювати на світло? Невже Ти справді все тримаєш під контролем? І мою смертельну хворобу?

Подумки повертаюся в ту печеру, як робив це десятки разів за ці роки.

Як і тоді – свічка мерехтить непевним світлом. Йосипа чомусь немає. Певне, пішов у супермаркет «Давид і Сини» по продукти. Зате дівчина все ще тут. Я бачу її тільки збоку. Знаю, що вже ніч, проте з вулиці плетється яскраве тепле світло. Це дивно. Виглядаю. Мамцю рідна! Ангели! Їх безліч. Вони світяться та переливаються вогнями. Озброєні. За останнім словом військової науки. Небесної. Охороняють вхід!- здогадуюсь. Як це я минулого разу їх не помітив? Яка ж тут небезпека – та це ж найбезпечніше місце у світі!

Повертаюсь до печери. Дівчина озирється. Її обличчя світиться дивним світлом. (Цікаво, саме так її зображатимуть наступні дві тисячі років, - чомусь подумалось мені)

– «Як... ти мене бачиш?»
– «Бачу», – посміхається. «Сідай тут, але тихенько. Я ледве Його заколисала».

Зазираю через її плече. На сіні, загорну-

те у сіру тканину спить Малютко.
– «Маріє, та ти знаєш хто Він такий? Та ти хоч розумієш...?»

– «Не знаю. Розкажи...».
Сідаю поруч. На хвилину зупиняюся. Замислююся – з чого б це почати?

Тимофій Шупарський

6 різдвяних фільмів про добро для сімейного перегляду

Початок на сторінці 1

У відповідь на їхній спів Шпрінк з ворожих окопів затягує арію для своїх співвітчизників. Несподівано йому підіграють з боку шотландців. Слідом за німцями дух Різдва захоплює і французів, які починають повільно виходити з укриттів.

Різдвяне диво Джонатана Тумі, 2007 р.

Щороку перед Різдвом Томас за командою свого батька діставав коробку з новорічними іграшками і прикрашав ними ялинку. Однак на це Різдво все по-іншому. Томас зустріне свято не у себе вдома, а у тіткі в селі, адже після звістки про загибель батька на фронті, хлопчик разом з мамою змушені були продати будинок і виїхати. До того ж загадковим чином зникла і коробка з дерев'яними іграшками, якими маленький Томас наряджав ялинку. Незадовго до їхнього приїзду в це ж село переїхав і мовчазний та похмурий Джонатан Тумі, майстер різьби по дереву, який втратив свою дружину і дитину.

І ось сама доля, саме під Різдво, зводить цих двох чоловіків - маленького і великого, щоб вони знову знайшли віру

в себе і в світле майбутнє, знайшли сили жити далі, замість того, щоб повністю піти в себе і зануритися у власні проблеми.

Різдвяний котедж, 2008 р.

Художній фільм заснований на реальних подіях з життя знаменитого американського художника Томаса Кінкейда. Картина розповідає про молоді роки митця-початківця. Він з братом приїжджає на Різдво в будинок своїх батьків, де зараз живе одна мама.

На вигляд - красивий котедж в глухому маленькому місті, а всередині він розвалюється на частини. Грошей на ремонт приміщення катастрофічно не вистачає, та й термін оплати рахунків давно закінчився. Доля зіштовхує головного героя з безліччю персонажів, яких в результаті об'єднає робота молодого художника. Через деякий час Томас знайомиться з чоловіком на ім'я Ерні, який всіма силами намагається підвищити популярність містечка.

У центрі населеного пункту є величезна стіна з незакінченим малюнком самого міста. Томас Кінкейд домовляється з Ерні про солідну винагороду за те, що він закінчить малюнок і красиво його прикрасить.

Різдвяний роман, 2011 р.

Фільм з серії «Любов приходить тихо», знятої за книгами Джанет Оак.

Нещодавно овдовіла Еллі Кінг у скорботі за втраченими чоловіком і дочкою. Еллі вирішила відвідати на Різдво свого брата Аарона Девіса, який є шерифом в невеликому містечку Хеддентон.

У Аарона двоє дітей, Еллі піклується про них, читає їм цікаві історії. Вона робить все можливе, щоб насолодитися святом, знаходить нових друзів, серед яких - продавщиця магазину місіс Томсон і чарівний залицяльник Еллі - помічник шерифа Майкл Строуд. Коли одного юнака помилково звинувачують у підпалі сараю мера, Еллі допомагає довести його невинність. Коли Аарон їде, щоб купити землю, Еллі погоджується доглянути за його дітьми. Аарон пропадає безвісти.

Різдвяна свічка, 2013 р.

Крихітне британське село Гледбері має одну важлива відмінність від інших подібних поселень: раз в чверть століття тут трапляється справжнє диво. У цей період ангел спускається, щоб торкнутися однієї зі свічок, виготовлених місцевим ремісником. Кому випаде удача запалити її в святвечір, випробує всю красу непідробного дива.

Але в кінці дев'ятнадцятого століття ця прекрасна традиція виявляється під загрозою. У селище прибуває новий молодий пастор Девід Річмонд, який хоче ввести Гледбері в сучасний світ, провівши сюди електрику.

Лампи можуть повністю замінити собою свічки, що позбавить ангела можливості дарувати людям щастя звичним способом. Виробнику свічок необхідно боротися за майбутнє Різдвяної свічки, щоб вона могла продовжувати свою важливу справу ще довгі роки.

Згідно з розповіддю Макса Лукадо.

Я вірю, 2016 р.

У маленькому містечку, яке переживає економічну кризу, бізнесмен Метью Пейтон бореться між бажанням добитися фінансового успіху і відповідальністю за фінансування щорічного різдвяного фестивалю. Відчайдушні бізнес-рішення руйнують його популярність, а злі співробітники жадають помсти. Коли Метью зустрічає Кларенса - веселого хлопчика, який вірить в чудеса, - він повинен зробити вибір: вчинити так, як краще для себе, або відкрити своє серце і допомогти всім навколо.

За матеріалами сайту invictory.org

Притча про Різдво і доброго хлопчика



Жив-був один швець. Овдовів він і залишився у нього маленький син. І ось напередодні свята Різдва Христо-вого хлопчик каже своєму батькові:

- Сьогодні до нас в гості прийде Спаситель.
- Та годі тобі, - не повірив швець.
- Ось побачиш прийде. Він сам мені про це сказав уві сні.

Чекає хлопчик дорогого гостя, в вікно визирає, а там все немає нікого. І раптом бачить - у дворі на вулиці двоє хлопців б'ють якогось хлопчиська, а той навіть і не чинить опір. Вибіг син шевця на вулицю, розігнав кривдників, а побитого хлопчика в будинок привів. Нагодували вони його з батьком, вмили, причесали, і тут син шевця каже:

- Татку, у мене двоє чобіт, а у мого нового друга пальці з взуття вивалюються. Давай я йому свої валянки віддам, а то ж на вулиці жах, як холодно. До того ж сьогодні свято!

- Що ж, нехай буде твоя воля, - погодився батько.
Віддали вони хлопчику валянки, і той радісний, сяючий пішов додому.
Минув деякий час, а син шевця все від вікна не відходить, чекає в гості Спасителя. Проходить жебрак повз будинок, просить:

- Гарні люди! Завтра Різдво Христове, а у мене три дні ріски в роті не було, погодуйте, Христа ради!
- Заходь до нас, дідусь! - покликав його через вікно хлопчик. - Дай Бог тобі здо-

ров'я! Нагодували, напоїли вони з батьком старого, пішов він від них радісний.

А хлопчик все Христа чекає, вже хвилюватися почав. Настала ніч, на вулиці ліхтарі засвітилися, хуртовина мете. І раптом кричить син шевця:

- Ой, татку! Там якась жінка біля стовпа з дитинкою маленькою. Подивися, як їм, бідним, холодно! Вибіг син шевця на вулицю, привів жінку з дитиною в хату. Нагодували вони їх, напоїли, а хлопчик і каже:

- Куди ж вони підуть в мороз? Он, на вулиці, яка заметіль! Нехай, таточку, вони у нас заночують.

- Та де у нас ночувати? - запитує швець.
- А ось де: ти на дивані, я на скрині, а вони на нашому ліжку.
- Що ж, нехай.

Нарешті, всі полягали спати. І сниться хлопчикові, ніби приходить до нього, нарешті, Спаситель і каже лагідно:

- Дитя моє миле! Будь щасливий все життя!
- Господи, а я тебе вдень чекав, - здивувався хлопчик.

А Господь каже:
- Та ж я до тебе тричі вдень приходив. І три рази ти прийняв мене якнайкраще.

Прокинувся хлопчик вранці, дивиться, а валянки, які він вчора бідному хлопчикові подарував, знову в кутку стоять, на столі - святковий пиріг незайманий. А на серці - така невимовна радість, якої ніколи ще не було.

Надзвичайний Цар: чому Різдво - це революція



Початок статті на сторінці 1 Народження Царя

Діва, яку звали Марія, була заручена чоловікові на ім'я Йосип. Ангел Гавриїл сповістив їй:

І ось, зачнеш в утробі, і народиш Сина, і даси Йому ймення Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престол Давида, його батька, і повік царюватиме Він у домі Якова, і царюванню Його не буде кінця (Лк. 1: 31-33).

Чи отримували ви коли-небудь звістки про чиесь народження? У всіх таких повідомлень є щось спільне. Їх розсилають після народження дитини. Однак Гавриїл сповістив Марію про народження Ісуса перш ніж вона зачала. У цій надісланій від Бога ангельській звістці було продовження пророкування про народження Христа, яке записане в Ісаї 9: 6-7. В тому й полягає істинний сенс Різдва. Народження Ісуса - це прихід Владики світу! Отже, що означає народження Ісуса? В Ісаї 9: 6-7: звичати три фундаментальні істини про народження Христа.

Його народження було чудом

Ісус запитав: «що ви думаєте про Христа? чий Він син?» Фарисеї відповіли: «син Давида». У відповідь на це, Ісус сказав:

Як же то силою Духа Давид зве Його Господом, коли каже: Промовив Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжжю ніг Твоїх? Отже, коли Давид зве Його Господом, який же Він син йому? (Мф. 22: 43-45)

Ісус Христос Сам є відповіддю: «Дитя народилося нам - Син даний нам». «Нам» - значить «для нас». У первісному значенні, ці слова відсилають нас до нащадків Іуди. Але, в остаточному підсумку, вони мають відношення до всіх, хто вірить у Христа. Адже Ісус був народжений, щоб померти за нас (Іс. 53: 4-6).

Його народження було революційним

Бо Дитя народилося нам - Син даний нам і влада на раменах Його. Немовля Ісус спав, притулившись

до плеча Марії, після того, як вона Його годувала. І разом з тим, на плечах (раменах) цього Немовляти спочивало панування. Мудреці запитали Ірода: «Де народжений Цар Юдейський» (Мт. 2: 2). Багато немовлят ставали царями. І лише одного разу Цар став Немовлям. І влада на раменах Ісуса.

Пізніше Ісус заявляє: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи» (Мт. 28: 18-19). І питання тут не в тому, чи згоден ти з ними, а в тому, підеш чи за Ним.

Його народження стало даром

Стало звичаєм дарувати подарунки на честь народження дитини, особливо якщо ця дитина - член королівської сім'ї. Саме так і вчинили мудреці, коли знайшли Дитятко Ісуса (Мф. 2:11). Ісус заслуговує наших найдорожчих подарунків. Але Він не потребує їх. Вінспочатку став для нас Божим дарунком, і Його ми відчайдушно потребуємо. В Ісаї 9: 6 сказано: «бо Дитя народилося нам - Син даний нам і влада на раменах Його, і наречуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру».

Володарям давали королівські імена, щоб вшанувати їх велич. І пророк Ісая приписує Христу чотири імені. Але ці імена не виражають поваги. У них відбивається абсолютна здатність Христа задовольнити всі потреби, що виникають у нас протягом життя. Один лише Ісус є дивовижним Радником, Богом міцним, Отцем вічності і Князем світу.

Суть Різдва, в кінці кінців, - це не Немовля в яслах. Різдво говорить нам про втілення Сина Самого Бога, Який прийшов, щоб врятувати людей Своїх від їхніх гріхів. Народжений Цар був прибитий до хреста, воскрес з мертвих і царює навіки!

Автор - Х. Б. Чарльз Молодший / © 2020 Desiring God Foundation. Website: desiringGod.org

Новини

В Україні з 19 грудня діятимуть нові карантинні обмеження – Кабмін



З 19 грудня в Україні діятимуть нові карантинні обмеження, які затвердив Кабмін. Повідомляє Укрінформ з посиланням на Урядовий портал. Зокрема нові обмеження забороняють: Проведення в

закладах освіти масових заходів (вистав, свят, концертів) за участю дітей з більш ніж однієї групи/класу та за присутності відвідувачів.

Проведення в розважальних закладах та закладах громадського харчування святкових заходів, бенкетів, майстер-класів, публічних подій.

Приймання відвідувачів у музеях, на виставках, в галереях тощо, якщо в залах присутні більше однієї особи на 10 кв. метрів.

Робота закладів громадського харчування з 23:00 до 7:00 (крім доставки та замовлень на винос). Проведення розрахункових операцій припиняється після 22:00. У ніч з 31.12 на 01.01 робота ресторанів та кафе буде дозволена до 01:00.

Релігійні заходи: в приміщенні за умови присутності більше однієї особи на 5 кв. метрів; на відкритому повітрі за умови недотримання дистанції 1,5 метра між присутніми.

Спеціально до Різдва Суперкнига транслюватиме 3 і 4 сезони мультфільму



Спеціально до Різдва Суперкнига підготувала унікальний подарунок для маленьких глядачів та їхніх батьків: на офіційному youtube-каналі проекту відбудеться прем'єра 4-го та

трансляція 3-го сезонів легендарного мультфільму! Нагадаємо, що 3 сезон мультфільму вже доступний на офіційному сайті Суперкниги та в мобільному додатку "Біблія від Суперкниги". Нові 13 серій 4 сезону "Суперкниги" будуть показані вперше!

Трансляція відбуватиметься у період з 27 грудня 2020 р. по 10 січня 2021 р. — саме під час шкільних канікул. Кожен із сезонів складається з 13 епізодів, в основу яких покладено Біблійні події. Як і завжди, на головних героїв мультфільму чекатимуть життєві випробування, які вони вправно долатимуть, подорожуючи в часі разом із Суперкнигою. У 4 сезоні Кріс, Джой та Робік побувають у пустелі разом з Ісусом, навчатися молитися та побачать справжні дива, познайомляться з Єремією, потраплять до храму Соломона і навіть втечуть із в'язниці разом з Петром.

Щоб не пропустити трансляцію, підпишіться на офіційний youtube-канал Суперкниги <https://bit.ly/joinsuperkniga> або ж долучайтесь до telegram-каналу проекту, де ми розмістимо усю необхідну інформацію.

У США склали топ-10 країн-порушників релігійних свобод



У США склали топ-10 країн-порушників релігійних свобод. До списку ще увійшли Таджикистан і Туркменія. А Росію вписали до «списку спостереження». Американська влада складала топ-10 країн,

які викликають особливе занепокоєння в області порушення релігійних свобод. Це країни: Бірма, КНР, Еритрея, Іран, Нігерія, КНДР, Пакистан, Саудівська Аравія, Таджикистан, Туркменістан

Держсекретар США Майка Помпео, повідомив, що у Таджикистані та Туркменістані попри на визначення закону про міжнародні релігійні свободи 1998 року з внесеними до нього поправками, громадяни беруть участь або терплять «систематичне, безперервне, кричуще порушення свободи віросповідання».

За словами Помпео, Коморські острови, Куба, Нікарагуа і Росія включені до спеціального «списку спостереження» за країнами, уряди яких займалися або допускали «серйозні порушення релігійної свободи». А ось Судан і Узбекистан покинули топ, через те, що показали «значний, конкретний прогрес, досягнутий їхньою владою за останній рік».

Цей документ може стати законом тільки в тому випадку, якщо за нього проголосує Сенат США. А потім Акт треба передати Президенту США для підпису.

Документ може допомогти залучити Росію до відповідальності за порушення свободи віросповідання на окупованих територіях України.

Різдво на карантині. Чому це незвичне Різдво нам дуже-дуже потрібне



Це Різдво не звичне. Можна нарікати на те, що пандемія і пов'язані з нею обмеження позбавляють нас святкової радості. А можна подумати про те, чого ніхто позбавити не зможе, що залишається з нами, що є завжди та всюди, для всіх і кожного, хоча ми чомусь його не цінуємо. Я говорю про присутність Бога. Не про Його існування, а про живу, безпосередню, особисту присутність.

Найголовніше, що ми можемо зробити в ці дні, не скасовується карантин. Навпаки, в цих незвичних умовах з'являється більше можливостей, щоб:

- дізнатися більше про Бога, шукати сліди та свідчення Його присутності, зануритися в вивчення найважливішої книги - Біблії, і почати свідоме молитовне життя;
- переосмислити своє життя у світлі Різдва, підпорядкувати його народженому Царю;
- поділитися з іншими радістю Різдва, примиритися з ближніми та далекими, виправити свої відносини.

Що нам заважає зробити все це? Зазвичай заважає метушня. Ми говоримо: «Зайнятий, часу немає». Що заважає зробити

все це зараз, коли суєти набагато менше?

Я можу здогадуватися, що заважають наші телевізори, комп'ютери й телефони. Тому добре було б, щоб карантин поширив і на них, хоча б трохи побути наодинці, прислухатися до тиші, замислитися над сенсом життя, навчитися розмовляти з Богом.

Я не про те, щоб винести телевізор з дому, викинути телефон і розбити комп'ютер. У Різдво є шанс розставити все, в тому числі їх, по своїх місцях. У світлі Різдва всі речі мають особливий вигляд. Що, якщо телефон нам потрібен в ці дні не для непотрібних дзвінків та ігор, а для того, щоб зателефонувати рідним, старим і забутим друзям, самотнім і загубленим душам? Що, якщо в ці дні по телевізору можна побачити дійсно хороший фільм, що змушує здригнутися й замислитися? Що, якщо сівши за комп'ютер, ми напишемо вперше свою сповідь - хоча б почнемо з кількох рядків, з самого головного визнання Богу і собі, з найпростішої молитви?

Якщо розуміти карантин як обмеження нашої звичайної соціальної активності, то ми можемо побачити в цьому можливість перелаштувати себе, шанс перена-

правити активність на внутрішній світ.

- Це можливість винести за дужки всю суєту і звичайне життя.
- Це можливість зустрітися з Ісусом і поклонитися Йому як Царю і Богу, щоб більше ніколи не повертатися до звичайного життя.
- Це можливість переглянути коло своїх друзів і контактів, щоб піти за Богом разом з Його учнями, а не марнувати час із сторонніми і випадковими людьми.

Чому б не використати цю можливість зараз, коли вся зовнішня активність поставлена на паузу, коли в невизначеності та страху постійна присутність Бога здається єдиною опорою, коли вірити легше, ніж не вірити, коли не можна не молитися, коли погані зовнішні впливи не такі сильні?

Може бути, що в це Різдво ми зможемо сказати Богу дякую за те, що стали ближчими до Нього. Може бути, що нинішні труднощі й обмеження цьому сприяли. Може бути, що ми будемо згадувати цей незвичайний рік з почуттям вдячності.

Варто пам'ятати, що Різдво - це незвичайне свято, свято незвичайності. Воно завжди вривається в наше життя як світло і радість, пісня і дар. Воно судить наше звичайне життя і показує абсолютно нову перспективу.

У те, перше Різдво, незвичайним було все. Прості люди зустрічалися з ангелами. Бог явився в образі новонародженого. На небі яскравим світлом загорілася невідома зірка. Цар Ірод запанікував. Всюди хапали та вбивали немовлят. Ніхто нічого толком не знав, але всі переживали, що ось-ось щось станеться. А ще була маса побутових незручностей: в готелі місця не було, народжувати довелося серед тварин, та ще й гостей треба було приймати - то пастухи прибіжать, то важливі мудреці з подарунками заявляються.

Дивне місце, дивний час, дивні обставини. Але хто хотів знайти, той знайшов. Пастухи - поспішили, і знайшли там. Волхви - побачили зірку і прийшли поклонитися.

У ці різдвяні дні варто задати собі найголовніше питання: чи не настав час для моєї особистої зустрічі з Ісусом - шукати та знайти, прийти й поклонитися, повірити й служити?

Чи не про це нагадує, чи не до цього запрошує Різдво всією своєю незвичністю?
Михайло Черенков

по-справжньому радісним. А третій відносить бідолаху до цвинтаря, куди той обов'язково потрапить, якщо не виправиться.

Насправді це був лише страшний сон, але після такої «екскурсії», містер Скрудж перевиховується і стає милосердним християнином та добрим громадянином.

Цей простий сюжет, вкорінений у християнську традицію, у поєднанні з гумором Дікенса, викликав захват у читачів і породив новий літературний жанр у європейській літературі - «святоче оповідання».

Саме упродовж 1843-48 рр. перед Різдвом друкувався новий цикл повістей, які читачі сприймали як найкращий дарунок на свято.

Християнський світогляд та цінності пронизують твори Дікенса. У них перемагає добро й правда. Багато хто каже, що ці твори є дещо наївними. Але кожному із нас хочеться пережити момент чуда й простого дотику до надприродного. А коли ти віриш у Бога й розумієш, що Він змінює серця людей і що Він через Ісуса Христа може тебе спасти, то погоджуєшся, що саме так і можуть відбуватися з людьми чудесні перетворення.

Євген Коновальчук

Поезія

Мудреці. Дорога до Царя

Які важкі ці перші кроки!
Дорога вперлась під ребро.
То дощ згори, то прірви збоку,
То снігом далі замело.

Та за зорею не згубитись
І не зійти на манівці.
Спішать уклінно поклонитись
Святому Богу мудреці.

Хоча мета свята і чиста,
Та довго йти за горизонт.
Здається, поряд уже місто,
Але ще вистачить пригод.

Й хоча важкі до Бога кроки
Серед каміння і тривоги,
Все ж перший крок у світ широкий
Зробив із неба вічний Бог.

Він залишив багатство й славу
І вибрав ясла у хліві,
Життям святим та нелукавим
Шляхи осяяв вузлові,

Щоби вела до перемоги
Небесна зірка-пілігрим,
Щоб люди йшли в житті до Бога,
Бо Він іде назустріч їм.

Юрій Вавринюк

З Різдвом Христовим, Україно!

З Різдвом Христовим, Україно!

В зимові радісні свята
Хай кожен дім, кожна родина
Відчують благодать Христа.

Чудовий, з ангельських уст вістці
Дві тисячі минуло літ,
Але й сьогодні в кожному місці
Вона звучить як заповіт.

Для вас Спаситель народився –
Радійте, тіштеся усі!
Сам Бог для нас, людей, явився
У славі, величі й красі.

Родивсь у яслах, на солоні,
Щоб пастухи і мудреці
Прийшли й побачили у Ньому
Царя й Спасителя душі.

Щоб і сьогодні кожен житель
Українських милих сіл і міст
Сказав усім: «Це мій Спаситель!
Я серце в дар Йому приніс».

І зацарює в тому серці
Його любов і доброта.
Й душа, врятована від смерті,
Прославить Господа Христа.

І зникне гіркота полинна,
Добро настане, краса.
Не вмере, не згине Україна,
Як прийме благодать Христа.

Михайло Клекоць

Чарльз Дікенс – «батько англійського Різдва»



Англійського письменника Чарльза Дікенса ще називають «батьком англійського Різдва»

Був такий час, коли Різдво в Англії, де народився Чарльз, майже не святкували. Пуригани винищили давні народні звичаї, пов'язані з цим святом, як пережитки язичництва. Залишилася лише щорічна святкова проповідь у церкві.

У 19 столітті саме Дікенсу випала честь «від-

крити» різдвяну тему в англійській літературі.

Він написав славнозвісну «Різдвяну пісню у прозі» – повість про скупого багатія Скруджа, якого у Святвечір відвідують три різдвяні духи: Покровитель минулого Різдва, Покровитель теперішнього Різдва та Покровитель майбутнього Різдва. Перший нагадує Скруджу про щасливі дні його невинної юності. Другий показує соціальні проблеми сьогодення, які заважають святковому дню стати